

Arrest

nr. 150 196 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Argentijnse nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 11 maart 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden op 16 maart 2015 aan verzoeker betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. RECTOR en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2014 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van zijn echtgenote, mevrouw D.G, met Belgische nationaliteit.

Op 11 maart 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs-kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.09.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- arbeidsovereenkomst van bepaalde duur dd. 01.12.2014 voor deeltijdse tewerkstelling (10u/38u – D.S.S. BVBA); arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 27.02.2015 voor deeltijdse tewerkstelling (20u/38u – D.S.S. BVBA); bijbehorende loonfiches voor de maanden december 2014- januari 2015 waaruit blijkt dat ze in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €810,66.*
- inschrijvingsbewijs KULeuven dd. 14.11.2014; deelcertificaat NT2 waystage Ace-Groep T met bijbehorende documenten: uit deze documenten blijken geen inkomsten.*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met de maandelijks huurlasten, de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Tevens legt betrokkene documenten voor met betrekking tot zijn opleiding. Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Tot slot werd een document 'Informatienota: Rechten en plichten van de organisatie en de vrijwilliger' met betrekking tot vrijwilligerswerk in het Sint-Jan Berchmanscollege. Uit het voorgelegde document kan niet met zekerheid opgemaakt worden op wie deze overeenkomst betrekking heeft, de referentiepersoon of betrokkene. Bovendien wordt in deze informatienota enkel vermeld dat er een maximale forfaitaire vergoeding van €15 uitbetaald wordt. Het is onduidelijk of dit een maandelijks bedrag is of een prestatiebedrag. Bijgevolg zijn deze bestaansmiddelen niet afdoende stabiel en regelmatig.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis:

artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aantal stukken en een begeleidende "nota tot toevoeging van nieuwe stukken" neer. Sommige van deze stukken werden voor het eerst voorgelegd bij het

verzoekschrift, andere voor het eerst ter zitting. De arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van zijn echtgenote D.G. van 30 maart 2015 werd gevoegd bij het verzoekschrift, terwijl haar loonbrief van de maand april (waaruit volgens verzoeker voor de maanden maart en april een maandelijks gemiddeld arbeidsinkomen van 966,83 euro zou blijken), rekeninguittreksels van het echtpaar voor de maanden maart tot en met mei 2015 en een bewijs dat bij Naric de erkenning van het buitenlandse diploma van mevrouw D.G. werd aangevraagd, voor het eerst ter zitting werden voorgelegd.

Verweerder merkt echter terecht op dat met deze stukken geen rekening kan worden gehouden. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing immers te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). De stukken die door verzoeker voor het eerst werden gevoegd bij het verzoekschrift, of voor het eerst ter zitting door verzoeker werden neergelegd, kan de Raad dan ook niet in zijn beoordeling betrekken, nu het bestuur niet over deze stukken kon beschikken op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen. De Raad wijst er echter op dat niets verzoeker ervan weerhoudt met deze nieuwe stukken een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Geïntimeerde moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat zij rekening dient te houden met de relevante omstandigheden van het geval, hetgeen zij echter niet deed.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt geïntimeerde dan weer de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Dit heeft tot gevolg dat zij haar beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding.

Artikel 40ter, lid 2 van de Vreemdelingenwet voorziet inderdaad het volgende:

‘Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.’

Deze inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid.

Het bedrag waarin bovengenoemd artikel voorziet, is evenwel slechts een referentiebedrag.

Zijn de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager, dan dient geïntimeerde een individuele behoefteanalyse uit te voeren.

Op die manier dient geïntimeerde – rekening houdend met de behoeften van verzoeker en zijn echtgenote – na te gaan welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH, 26 september 2013, nr. 121/2013, overw. B.55.2. en vaste rechtspraak van het Hof van Justitie).

De echtgenote van verzoeker is middels een overeenkomst van onbepaalde duur tewerkgesteld bij D.S. BVBA (stuk 6).

Daarnaast doet zij vrijwilligerswerk bij de kleuterschool SINT-JAN BERCHMANS COLLEGE. Hiervoor ontvangt zij per keer een forfaitaire vergoeding van 15 € (stuk 7). Maandelijks ontvang zij hiervoor ongeveer 60 €.

Verzoeker heeft momenteel geen officieel werk.

Momenteel hebben verzoeker en zijn echtgenote maandelijks een gemiddeld gezamenlijk inkomen van 990 €.

Verzoeker en zijn echtgenote kunnen met dit bedrag goed in hun behoeften voorzien. Zij hebben geen kinderen. Bovendien hechten zij geen belang aan luxe.

Een overzicht van hun maandelijkse kosten doet zich als volgt voor:

Huur 515 EUR (stuk 12)

Water en elektriciteit 100 EUR

Voeding 250 EUR

TOTAAL 865 EUR

Verzoeker en zijn echtgenote kunnen aldus perfect in hun levensonderhoud voorzien.

De echtgenote van verzoeker is sociologe van opleiding. Momenteel volgt zij een master na master aan de KULEUVEN (Master en Estudios Ibéricos e Iberoamericanos) (stuk 10).

Aangezien zij momenteel punten behaalt die 'grote onderscheiding' uitmaken, kan met zekerheid worden gesteld dat zij in juni 2015 zal afstuderen (stuk 10).

Ook verzoeker heeft een universitair diploma. Momenteel volgt hij een 'Master in Music Composition' aan LEMMENSINSTITUUT. Hij doet maar liefst 120 credit in 1 jaar! Hij zal afstuderen in september 2015 (stuk 11).

Van zowel verzoeker als zijn echtgenote mag worden verwacht dat zij niet lang na hun afstuderen – hetzij dus in respectievelijk september en juni 2015 - een goede job zullen vinden en een degelijk inkomen zullen gaan genereren.

Geïntimeerde heeft hier onvoldoende rekening mee gehouden.

Dienvolgens staat vast dat geïntimeerde het evenredigheidsbeginsel, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt."

Verzoeker stelt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Na te hebben vastgesteld dat verzoekers echtgenote niet voldoet aan de inkomensvereiste van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), diende de gemachtigde volgens verzoeker een individuele behoefteanalyse uit te voeren om na te gaan welke bestaansmiddelen hij en zijn echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, nu deze inkomensvereiste slechts een referentiebedrag is. Verzoeker stelt dat de gemachtigde daarbij onvoldoende rekening heeft gehouden met een aantal elementen en relevante omstandigheden van het geval. Zo stelt verzoeker dat zijn echtgenote een overeenkomst van onbepaalde duur heeft bij D.S. BVBA en dat zij vrijwilligerswerk doet bij het Sint-Jan Berchmanscollege waarvoor zij per keer een forfaitaire vergoeding van 15 euro ontvangt, hetzij maandelijks ongeveer 60 euro, zodat zij maandelijks een gemiddeld gezamenlijk inkomen van 990 euro hebben, waarmee zij goed in hun behoeften kunnen voorzien. Verzoeker wijst erop dat zij geen kinderen hebben en geen belang hechten aan luxe. Verzoeker stelt dat hun maandelijkse kosten, bestaande uit huur, water en elektriciteit en voeding 865 euro bedragen, zodat zij perfect in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Verder stelt verzoeker dat zijn echtgenote sociologe is van opleiding en met zekerheid in juni 2015 haar master na master aan de KULeuven zal behalen, en dat hijzelf in september 2015 aan het Lemmensinstituut zal afstuderen, zodat mag worden verwacht dat zowel hijzelf als zijn echtgenote niet lang na hun afstuderen een goede job zullen vinden en een degelijk inkomen zullen genereren.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het komt dus niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur wat de beoordeling van de aanvraag betreft. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij deze gegevens correct heeft beoordeeld en of hij niet tot een onredelijke beslissing is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenverklaring (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Kernbetoog van verzoeker is dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen deugdelijke en zorgvuldige individuele behoefteanalyse heeft doorgevoerd.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

[...]”

Verzoeker is als echtgenoot van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De echtgenote van verzoeker moet als referentiepersoon conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet aantonen dat ze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Met betrekking tot het begrip *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”* bepaalt artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde een individuele behoefteanalyse dient te maken wanneer de stabiele en regelmatige inkomsten van de referentiepersoon lager liggen dan het referentiebedrag vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals *in casu*.

De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, deze individuele behoefteanalyse *in casu* wel op een deugdelijke en zorgvuldige wijze heeft uitgevoerd.

De Raad wijst er in dat opzicht op dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag de volgende documenten heeft voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van zijn echtgenote en hun

financiële situatie: een deeltijdse arbeidsovereenkomst (10 uur per week) van bepaalde duur voor de maand december 2014 tussen mevrouw G.D. en D.S. BVBA, loonbrieven van mevrouw G.D. aangaande deze tewerkstelling voor de maanden december 2014 en januari 2015, een deeltijdse arbeidsovereenkomst (20 uur per week) van onbepaalde duur met aanvang op 1 maart 2015 tussen mevrouw G.D. en D.S. BVBA, een informatienota aangaande vrijwilligerswerk in het Sint-Jan Berchmanscollege waaruit blijkt dat deze school voor het project 'thuis taal Spaans' een forfaitaire vergoeding voorziet van 15 euro voor de vrijwilliger, en een huurovereenkomst voor een studio gehuurd door mevrouw G.D. aan een huurprijs van 515 euro per maand. Daarnaast werden ook bewijzen van inschrijving voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker een *Master in Music* volgt aan het Lemmensinstituut te Leuven, en zijn echtgenote een *Master en Estudios Ibéricos e Iberoamericanos* aan de KU Leuven, naast inschrijvingsbewijzen voor inburgeringscursussen en lessen Nederlands. Stukken die pas werden voorgelegd op het ogenblik van het verzoekschrift of ter zitting kunnen om de *supra* aangehaalde reden niet in overweging worden genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde uit de voorgelegde loonfiches heeft afgeleid dat verzoekers echtgenote een gemiddeld maandelijks inkomen had van 810,66 euro. Vervolgens heeft de gemachtigde vastgesteld dat de bestaansmiddelen van verzoekers echtgenote op het moment van de bestreden beslissing ontoereikend zijn. Eerst stelt de gemachtigde vast dat zij niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Vervolgens stelt de gemachtigde het volgende in de bestreden beslissing:

“Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met de maandelijks huurlasten, de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Tevens legt betrokkene documenten voor met betrekking tot zijn opleiding. Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Tot slot werd een document 'Informatienota: Rechten en plichten van de organisatie en de vrijwilliger' met betrekking tot vrijwilligerswerk in het Sint-Jan Berchmanscollege. Uit het voorgelegde document kan niet met zekerheid opgemaakt worden op wie deze overeenkomst betrekking heeft, de referentiepersoon of betrokkene. Bovendien wordt in deze informatienota enkel vermeld dat er een maximale forfaitaire vergoeding van €15 uitbetaald wordt. Het is onduidelijk of dit een maandelijks bedrag is of een prestatiebedrag. Bijgevolg zijn deze bestaansmiddelen niet afdoende stabiel en regelmatig.”

Uit deze motivering blijkt dat de gemachtigde bij het maken van de individuele behoefteanalyse wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag had voorgelegd. De Raad wijst er in dat opzicht op dat het aan verzoeker zelf toekwam om aan de gemachtigde alle mogelijk relevante informatie te verschaffen om aan te tonen dat zijn echtgenote als referentiepersoon beschikt over voldoende stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Verzoeker heeft immers zelf het verblijfsrecht aangevraagd als echtgenoot van een Belg, en was er dus zelf toe gehouden aan te tonen dat hij voldeed aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om de aangevraagde verblijfskaart te krijgen.

De beoordeling door de gemachtigde dat de bestaansmiddelen van verzoekers echtgenote op het moment van de bestreden beslissing ontoereikend waren in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet komt de Raad daarbij niet onredelijk of onevenredig over. Verzoekers beweringen in het verzoekschrift, namelijk dat zijn echtgenote maandelijks ongeveer 60 euro ontvangt voor haar vrijwilligerswerk bij het Sint-Jan-Berchmanscollege, dat zij momenteel over een gemiddeld maandelijks inkomen van 990 euro beschikken terwijl hun maandelijks kosten slechts 865 euro zouden bedragen, dat zij geen kinderen hebben en geen belang aan luxe hechten, en dat zij aldus naar eigen zeggen perfect in hun levensonderhoud kunnen voorzien, doen hieraan geen afbreuk. Uit de twee voorgelegde

loonfiches van respectievelijk 729,81 euro en 891,52 euro kon de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing immers terecht een gemiddeld maandelijks inkomen van 810,665 euro afleiden, terwijl uit het informatiedocument aangaande het vrijwilligerswerk dat een forfaitaire vergoeding van 15 euro vermeldt niet kon worden afgeleid met welke regelmaat deze vergoeding wordt toegekend en aan wie. De gemachtigde kon op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd dan ook in redelijkheid stellen dat, rekening houdend met de maandelijks huurlasten, de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling en het feit dat verzoeker ook moet kunnen leven van dit inkomen dat overigens ver onder de armoederisicogrens voor een koppel ligt, deze bestaansmiddelen te laag zijn om een minimum aan waardigheid voor verzoeker en zijn echtgenote te kunnen garanderen, zodat zij het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog benadrukt dat de gemachtigde bij het maken van de individuele behoefteanalyse rekening moest houden met het feit dat verzoeker en zijn echtgenote momenteel een universitaire opleiding volgen, zodat zij volgens verzoeker een goede kans maken op tewerkstelling wanneer zij deze opleiding respectievelijk in september en juni 2015 zullen hebben afgerond, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd aangaande deze opleidingsdocumenten. Daargelaten de vraag of enkel met op het ogenblik van de bestreden beslissing aangetoonde bestaansmiddelen kan rekening gehouden worden van de Belgische referentiepersoon en niet van verzoeker zelf, weze het hoe dan ook opgemerkt dat bewijzen van opleiding geen bewijzen van effectieve bestaansmiddelen zijn. Ook met betrekking tot de opleiding die verzoekers echtgenote volgt, kan de Raad verweerder bijtreden waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat dit louter hypothetische betoog aangaande een mogelijke toekomstige tewerkstelling geen afbreuk kan doen aan de voorgaande vaststelling dat verzoekers echtgenote op het moment van de bestreden beslissing niet heeft aangetoond over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ook al zijn de universitaire opleidingen die verzoeker en zijn echtgenote met glans lijken te vervullen lovenswaardig, dan nog kan in het kader van een beoordeling van de aangetoonde bestaansmiddelen en de behoefteanalyse niet redelijkerwijs van de gemachtigde verwacht worden dat dergelijke gegevens zouden beschouwd worden als een bewijs van actuele bestaansmiddelen op het ogenblik van de beslissing.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet op een redelijke manier zou hebben genomen of niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid, niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding, of niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Evenmin blijkt dat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt. Een schending van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt het volgende:

(...)

Zoals reeds vermeld, is verzoeker gehuwd met mevrouw G.D.

Indien verzoeker zal dienen terug te keren naar zijn land van herkomst, zal zulks ontegensprekelijk een belangrijke invloed hebben op de relatie met zijn echtgenote die een Belgische staatsburger is.”

Uit de toelichting van dit middel waarin verzoeker verwijst naar de verplichting terug te keren naar het land van herkomst, blijkt dat dit middel betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, geïncorporeerd in de thans bestreden bijlage 20. Het is bijgevolg gepast dit middel te onderzoeken in het kader van de verwijderingsbeslissing, nu deze eerder dan de weigering tot verblijf een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen veroorzaken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote, mevrouw G.D, wordt niet betwist en kan door de Raad worden aangenomen.

De Raad wijst erop dat, wanneer het een situatie van eerste toelating betreft - wat hier het geval is aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen - volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu stelt verzoeker enkel op erg summiere wijze dat een terugkeer naar het herkomstland een belangrijke invloed zal hebben op zijn relatie. Hiermee maakt verzoeker niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden bestaan om zijn gezinsleven met zijn echtgenote verder te zetten in zijn land van herkomst. Het staat verzoeker immers vrij zich te laten vergezellen van zijn echtgenote voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Zoals verweerder terecht opmerkt in de nota met opmerkingen haalt verzoeker in zijn verzoekschrift zelf geen dergelijke hinderpalen aan.

De Raad wenst er tevens op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van positieve verplichtingen in hoofde van de gemachtigde en een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES